

Zpět na média

Miloš Skalka: Jak se potkali básník a fotograf (2016)

Báseň se vznáší někde na křídlech fantazie a vybízí k představám; fotografie rozlet fantazie zhmotňuje a onu vzácnou vteřinu snění navěky zastavuje. Ovšem jenom iluzorně a ne tak nutně, protože i nepohyblivé obrázky při pozornějším pohledu poskytují prostor ke snům a imaginaci.

Léta se potkávali v ulicích a nálevnách pražského Starého Města a Malé Strany: piják života, dnů a nocí, textující básník, umělec renesančního rozletu, milovník rychle mizejících zákoutí překotně se proměňujícího města a jeden z posledních bohémů staré školy Pavel Vrba (1938–2011) a umělecký fotograf a fotoreportér Miloš Schmiedberger (1947), který v letech 1968–1990 působil ve Filmovém studiu Barrandov. Nostalgie, mozaika doby, láska k Praze v jejích nekonečných proměnách. Každodenní zázraky, které chodec milovaným městem objevuje, zatímco jiným zůstávají skryté. Znovu a znovu nad nimi člověk žasne a nestačí se divit tomu, jak je možné, že si jich nevšiml dříve. Ale současně děkuje Bohu za to, že na ně vůbec přišel, zatímco jiní ty zázraky míjejí celý život se skloněnou hlavou a bez povšimnutí.

Básník se toulal Prahou a spolu s milovanými nápoji se vpíjel do její krásy a spanilosti, často notně omšelé, o to však přitažlivější. A pak své dojmy chrlil doslova o překot do klasického psacího stroje, na žlutý papír. Nebo že by zežloutl s přibývajícimi léty?

Stejnými cestami pak chodil i fotograf, koukal do hledáčku svého fotoaparátu a fotil myšlenky Pavla Vrby. Tak jak si je zaznamenával do mozkových závitů – notně neutříděné – během vzájemných setkání. A po probuzení přemýšlel o tom,

co mu při sklence čehosi básník prozradil, vyjevil a poodkryl, aniž by si to vůbec stačil poznamenat. Měl pocit, že času je dost, že se může kdykoliv znovu zeptat. Ale jak se co nevidět ukázalo, času nazbyt nebylo.

O společné knížce začali básník a fotograf snít, mluvit a pít někdy v roce 2008, tři roky před básníkovou nečekanou smrtí. Utvrdili se v tom, že jejich společnou láskou je Praha 1 a že své zbožňované milence chtějí složit líbeznou poklonu. Protože taková láska nikdy nezradí a nezklame. A je nejen vděčná, ale současně i věčná. Básník s fotografem si definitivně plácli na Štědrý den roku 2010 ve vyhlášeném staropražském restaurantu U Golema na Josefově, v Maiselově ulici. Ale než došlo k následné a rukou dáním dohodnuté literárně-fotografické spolupráci, básník si klidně umřel.

Naštěstí jeho žena Marie, zvaná „Bystrá“, která se stejnou něhou, s níž opečovávala básníkův život, se stará o jeho literární odkaz, svědomitě vybrala a shromáždila všechny dostupné básníkovy texty na dané téma. A fotograf nově dofotil to, co mu v pomyslné fotografické brašně chybělo: magická zákoutí Vltavy, Železniční most, původně jednokolejný, který propojuje vltavský břeh pod Vyšehradem se Smíchovem, Královskou cestu, kudy vedly korunovační cesty českých králů...

Básník a fotograf se tedy potkávají tak, jak si kdysi U Golema slíbili. A na společné cestě je provází jejich společná láska – Praha magická...

Miloš Skalka, září 2016, do knihy Moje Praha

[Zpět na začátek textu](#)